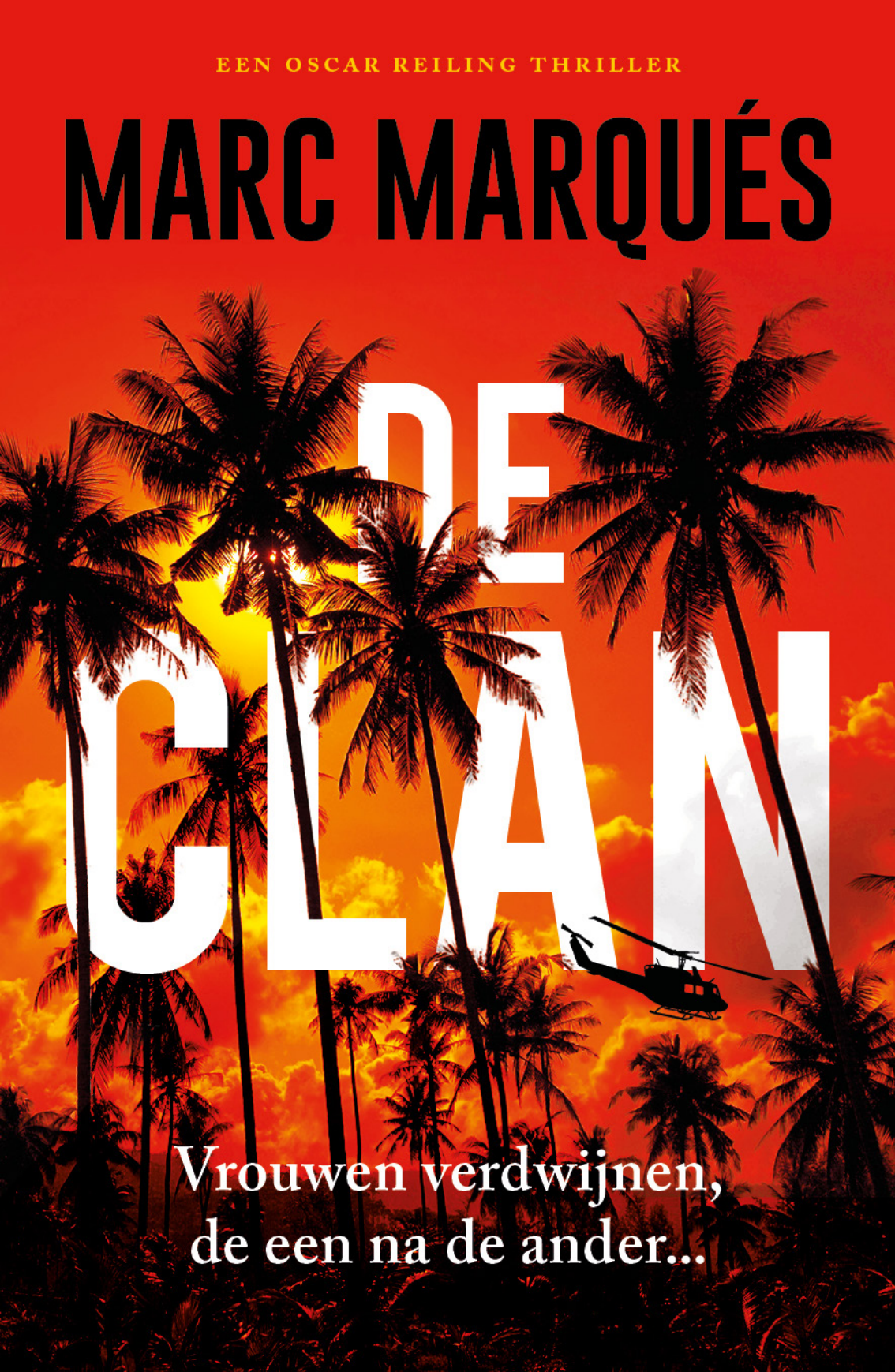

EEN OSCAR REILING THRILLER

MARC MARQUÉS

DE GLAN

A tropical sunset scene with palm trees and a helicopter. The sky is a vibrant orange and red, with the sun low on the horizon. Several palm trees are silhouetted against the bright sky. A helicopter is flying in the lower right quadrant of the frame.

Vrouwen verdwijnen,
de een na de ander...

Marc Marqués

DE CLAN

Een Oscar Reiling thriller

Allwell Publishing Amsterdam

De Clan - Achterflaptekst:

Soms doe je iets, omdat het niet anders kan...

Op dringend verzoek van mediamagnaat James Conrad uit Washington, D.C. laat de bekende Amsterdamse crimefighter Oscar Reiling al zijn lopende projecten wijken voor het onderzoek naar de gruwelijke ontvoering van Conrads dochter door leden van een nieuwe wereldwijd oprukkende beweging. Onmiddellijk raken de zaken in een stroomversnelling. Gevaar dreigt van alle kanten. Dodelijke slachtoffers vallen in Amerika en niet veel later ook in Hongkong. Tegelijkertijd komen er bedreigingen aan Reilings eigen adres. Ondanks alles loopt het gehele proces gesmeerd. Totdat het in Amsterdam ontstellend misgaat. Wanneer de zaken daar volledig uit de hand lopen komt de crimefighter tot het besef dat *déze* missie voor hem en zijn partners, Fiona Holtman en John van Baalen, niet alleen vrijwel onmogelijk is, maar bovenal levensgevaarlijk...

Reacties van lezers:

Dit boek leest als een trein.

Ongeacht waar het zich afspeelt, had ik meteen het idee dat ik er was. Bangkok, Hongkong, Sydney. Geen probleem. Marc Marqués weet me moeiteloos daar neer te zetten.

Copyright ©Allwell Publishing Amsterdam 2019

ISBN 978 90 789 2311 4

ISBN 978 90 789 2310 7 (e-book)

NUR 332 | 330 | 312 | 330 | 340

www.marcmarques.com

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Amsterdam, heden

Eerst koffie. Zijn lichaam kan best een oppepper gebruiken. Nee, eerst het artikel afmaken. Dat is belangrijk. Dat godvergeten tuig. Oscar Reiling denkt aan wat ze de laatste tijd meemaakten, hijzelf, zijn zakenpartner, Fiona Holtman en hun wederzijdse vriend, John van Baalen. John heeft een beveiligingsbedrijf in Amsterdam, maar maakt dikwijls tijd vrij om hen bij te staan. Alle drie hebben redenen genoeg om zich ten volle te geven voor hun werk.

Onwillekeurig gaan Oscars gedachten ook even terug naar Elisabeth Dunlop en naar Bangkok, waar ze woont. Net als hij is ze crimefighter en misdadjournalist. Nog geen week geleden was hij bij haar voor zijn laatste klus. Als in een film ziet hij voor zich hoe ze naast elkaar vochten voor de vrijheid van de kinderen in die gruwelijke kinderpornozaak, een zaak met vertakkingen over heel de wereld. Oscar voelt zijn maag samentrekken bij de gedachte aan wat die kinderen allemaal doormaakten. Het lijkt wel of die pedoclubs steeds meer de kop opsteken. Overal zit het schorem. Maar dit zaakje zit erop. We hebben het weer geflikt. Hardop zegt hij: ‘Voorlopig doen we even helemaal niets. De komende twee weken zijn voor mij. Alléén voor mijzelf.’

Een vermoeid lachje verschijnt rond zijn lippen. Ondanks alles is hij voldaan. Met een nog altijd onopgeloste moord in zijn eigen familie, geeft het altijd weer een goed gevoel om zelf wél criminelen te kunnen laten opsluiten. Nog steeds kan hij er niet bij waarom de politie indertijd niet méér deed om de moordenaars van zijn broer te vinden. Hij haat onrecht. Daarom koos hij voor dit vak.

Oscar strijkt met zijn vingers door zijn haar dat lichtbruin van kleur is met flinke highlights door de zon. Met zijn ogen nog steeds

strak op het scherm gericht, leest hij het artikel voor de laatste keer zorgvuldig door. Dan is het klaar. Hij drukt op *verzenden*. De rest is aan de redactie van Global News Network, het bedrijf dat niet alleen de redactie voor hem doet, maar ook de distributie van zijn artikelen verzorgt. De mensen daar zorgen er iedere keer weer voor dat de kranten wereldwijd voorzien worden van kopij van zijn hand en die van Fiona. John doet ook zo nu en dan een duik in het zakje.

Nu écht koffie. Eindelijk.

Net als hij opstaat, gaat zijn telefoon over. In het scherm staat: ONBEKEND NUMMER. Een beetje nieuwsgierig neemt hij het gesprek aan. ‘Oscar Reiling.’

‘Dit is James Conrad.’

Oscar weet direct wie hij aan de lijn heeft. Regelmatig is de grote Amerikaanse mediaman in het nieuws. En als hij zelf niet in het nieuws komt, wordt hij wel gepersifleerd door één van de jongens van die comedyprogramma’s. Is dit echt James Conrad uit Washington, D.C.? Op zondag? Wat wil die van mij?

‘Reiling, ik wil met je praten.’ De stem klinkt ongeduldig. ‘Kun je even overschakelen op beeld. Ik wil je zien als ik tegen je praat.’

Oscar trekt zijn wenkbrauwen op. Hij schakelt over op beeld en ziet dat hij inderdaad te maken heeft met de grote krantenman. Conrad is eigenaar van een groot aantal kranten en tijdschriften in de Verenigde Staten; de man is multimiljardair.

‘Hoe gaat het met ú, meneer Conrad?’ vraagt hij, ondanks zijn lichte ergenis, op vriendelijke toon.

‘Niet goed. Daarom bel ik jou. Zoals je misschien weet, plaatsten wij nog niet zo lang geleden een artikel van je in een aantal van onze kranten. En van verschillende kanten word jij mij aanbevolen. Iedereen is onder de indruk van je prestaties.’

‘Dat is goed te horen. We doen ons best.’

‘Ik wil dat jij iets voor mij gaat doen.’

‘Nu meteen?’

‘Er is haast bij.’

‘Dan moet ik u helaas teleurstellen.’

‘Je weet wel wie je voor je hebt, hè Reiling? Ik ben James Conrad. Ik wil dat je goed naar me luistert.’

‘Geen probleem.’

‘Het gaat namelijk om mijn dochter. Patricia.’

Patricia Conrad, denkt Oscar. Is dat niet die mooie? Regelmatig verschijnt ze in de tabloids. Leuke meid. Wel een beetje erg verwend misschien.

‘Wat is er met uw dochter, meneer Conrad?’

‘Mijn vrouw en ik maken ons ernstig zorgen.’

Oscar zucht onzichtbaar. Daar heb je er weer een. Die ouders altijd. Ik kan mijn tijd wel beter besteden dan op hun dochtertjes te letten. ‘Wat is het probleem, meneer Conrad?’ vraagt hij beleefd.

Afgrijzen is van Conrads gezicht af te lezen als hij op luide toon antwoordt: ‘Sinds kort zit ze bij een sekte.’

‘O, dat is heel vervelend voor u.’

‘Niet alleen vervelend, Reiling. Klote.’

‘Ben ik met u eens, meneer Conrad.’

‘Mijn vrouw en ik en onze psycholoog waren vanmorgen bij Patricia in haar appartement.’ De krantenman klakt ongeduldig met zijn tong en schudt zijn hoofd. ‘Ze wil niets meer van ons weten,’ zegt hij op harde toon. ‘We hebben totaal geen vat op haar.’

‘Dat hoor je vaak met die jonge mensen.’ Oscar begrijpt de man wel. Zijn eigen vader had het ook niet meer toen zijn zusje *gothic* werd. Ze was vijftien. Met een ijzig wit gezicht, knalrood geverfd haar, ladingen piercings in haar oren en haar lip en vriendjes die er net zo uitzagen als zij, wilde ze een tijdlang niets van haar ouders weten. Na een tijdje was het weer voorbij. Achteraf was het best onschuldig. Dat gebeurt nou eenmaal. ‘Een beetje verlate pubertijd, misschien?’ probeert hij de ander gerust te stellen.

Conrad verheft zijn stem. ‘Je begrijpt me niet. Ze zit bij de Majorians!’

De Majorians... Oscars gedachten gaan razendsnel naar Amsterdam. Zitten die hier ook niet? Heeft Fiona niet zo’n vriendin die daarbij zit? Straks even aan haar vragen.

‘De Majorians? Is dat niet een gewone vereniging?’

‘Nee, Reiling, dat is een sekte, dat is tuig van de richel.’

‘Wat doet de politie voor u?’

‘Niets. Eén van mijn beste vrienden is hoofdcommissaris van politie in Washington, D.C. Hij zegt niets te kunnen uitrichten,

omdat die lieden geen onwettige dingen doen.’

‘Precies. Dat bedoel ik. Het is net als met een religie. Je kiest ervoor of niet. We leven gelukkig beiden in een vrij land.’

‘We hebben het hier over mijn dochter, Reiling, mijn eigen vlees en bloed. Ze wees ons vanmorgen zelfs de deur. Ze is gewoon onbeschoft geworden. Dat pik ik niet.’

Verwen ze maar, dan krijg je dat, denkt Oscar. Hij knikt meelevend. ‘Dat kan ik me voorstellen, meneer Conrad. Maar eh... , dat uw dochter zo’n houding aanneemt, kunt u die club toch niet aanrekenen?’

‘Natuurlijk wel. Patricia is volkomen de weg kwijt. Ze was altijd zo lief. Het was een schat, een beetje verlegen, dat wel, maar dat was nooit een probleem. Nu is ze hooghartig en kil.’

‘Nou James,’ klinkt een vrouwenstem achter Conrad.

Oscar krijgt de vrouw van Conrad in beeld. Ze is heel bleek. Alleen op haar konen zitten rode vlekken en ook in haar hals. Oscar ziet haar agitatie.

Ze snauwt haar man toe. ‘Jij vond onze dochter anders nooit assertief genoeg. Je probeerde haar altijd bij te brengen dat ze meer voor zichzelf moest opkomen. En nu ze dus volledig doorslaat, beweer je dat het goed was zoals ze vroeger was.’

Oscar ziet op het scherm dat James Conrad in één slok zijn glas leegdrinkt. Hij vermoedt dat het whisky is.

De mediaman trekt fel van leer. ‘Alle Jezus, Mylène, hoe kon ik weten dat het zo zou gaan? Dat Patricia achter een goeroe aan zou lopen. Een ouwe kerel die zogenaamd haar nieuwe vader is.’ Hij wendt zich weer tot Oscar. ‘Nou, ik wil dat je meteen aan de slag gaat voor mij en uitzoekt hoe het zit met die bende. Dat tuig moet verdwijnen, Reiling. Weg ermee! Dat doe je toch wel voor me?’

‘Sorry, meneer Conrad. Ik kan u momenteel absoluut niet helpen.’ Met de telefoon in zijn hand loopt hij naar het koffiezetapparaat en doet er een cupje in. ‘Morgenochtend vertrek ik naar India.’ Hij vertelt er niet bij dat het voor vakantie is. Het is er zo lang niet van gekomen. De afgelopen maanden was het een beetje té veel. Voorlopig even geen opdrachten. Alleen maar bijtanken. Waar kan dat beter dan in het klooster waar hij al als jonge backpacker heel toevallig terecht kwam?

‘Misschien is het goed er een privédetective bij te halen.’ Met dit advies hoopt Oscar dat Conrad gaat inzien dat hij niet voor ieder wissewasje is in te huren.

Een diepe frons doorgroeft het voorhoofd van de mediatycoon. De donkere wenkbrauwen, waarvan de zwarte met grijs doorspekte haren alle kanten op lijken te groeien, drukken boven zijn neusbrug bijna tegen elkaar aan. ‘Ja, Reiling, dáár was ik zelf ook nog wel op gekomen.’

Het sarcasme van Conrad ontgaat Oscar niet.

Op verhoogde toon zegt de krantenmagnaat: ‘Maar ik wil dat jij het doet. Ik wil de beste op dit gebied.’ De man legt er nog een schepje op. ‘Mijn psycholoog, Michael Linsell, die hier is, vertelt me dat hij talloze ouders in zijn praktijk krijgt die hun kinderen ook verliezen aan die beweging.’

‘Maar wat wilt u eigenlijk dat ik voor u doe? Uw dochter is boven de achttien als ik het wel heb. Ze is volwassen. Ze mag haar eigen keuzes maken.’ Hij denkt: die Conrad wil natuurlijk álles naar zijn hand zetten. Vergoelijkend voegt hij eraan toe: ‘Het zou natuurlijk anders zijn als die lui zich schuldig maken aan strafbare feiten, ontvoeringen of moord of iets dergelijks. Maar als dat niet het geval is, kan ik niet bedenken waarom die club op de schop moet.’

‘Wel verdomme, Reiling. Dat gajes heeft me mijn kind afgenomen. Je begrijpt toch wel dat ik dit niet over mijn kant kan laten gaan? Hoeveel geld wil je hebben?’

Oscar overpeinst de zaak. Geld? Die kerel zou een flinke smak geld betalen. Hij trekt één wenkbrauw op. ‘Sorry, meneer Conrad. U moet me verontschuldigen. Het gaat echt niet om het geld. Die reis naar India, daar kan ik niet onderuit. Volgende keer beter misschien. Ik wens u en uw vrouw heel veel sterkte en hoop dat uw dochter snel weer bijdraait en u haar spoedig in uw armen kunt sluiten. Dat komt vast helemaal in orde.’

‘Wacht! Je krijgt mijn psycholoog aan de telefoon. Linsell wil met je spreken.’

Via het scherm ziet Oscar een man met donker haar aan komen lopen. Hij lijkt jong, maar als hij in close-up is, ziet Oscar de rimpeltjes naast zijn ogen. Hij schat de ander begin veertig. Ongeveer

zijn eigen leeftijd.

‘Hallo Oscar, Michael Linsell hier. Je hebt het verhaal gehoord van meneer Conrad. Het is geen kinderspelletje, hoor! Iedereen die bij die sekte komt, wordt gestoord. Niet voor niets is er een congres van psychologen vanuit heel de wereld overmorgen in Hongkong. Daar gaan we praten over het Majorian-fenomeen en het feit dat al die aanhangers van hun familie vervreemden. Vanavond vertrek ik al.’ De psycholoog haalt zijn schouders op. ‘Ik weet óók niet wat die lui met hun volgelingen doen, maar het lijkt erop dat ze hen indoctrineren, hypnotiseren als het ware.’

‘Exact,’ zegt Oscar, ‘dàár kan ik dus niets mee. Bovendien heb ik, zoals ik al zei, verplichtingen in India. Morgen vertrek ik. Het spijt me, Michael. Het was goed je te spreken. Een fijne dag toegewenst en sterkte daar.’

De psycholoog knikt ter afscheid.

Oscar ploft neer op zijn bureaustoel, neemt een enorme teug van zijn koffie en denkt: wat een gezeur. Een kind dat even niet wil doen wat haar pa van haar verwacht. Die Conrad manipuleert alles en iedereen. Logisch dat die kerel zo ver gekomen is in zijn leven. Maar helaas voor hem kan hij met al zijn geld niet altijd zijn geluk kopen. Op mij heeft hij in ieder geval geen vat.

Heel even gaan zijn gedachten uit naar de zaken die hij gewoonlijk onder handen heeft. Ontvoeringen van kinderen. Ook van volwassenen. Niet zelden gaat het om internationale vrouwenhandel. Regelmatig komt het voor dat hij misdadigers moet traceren en aan de politie uitleveren, waar dan ook. Hij peinst over de vele moordenaars die hij te pakken kreeg en moet onmiddellijk aan zijn broer denken. Hij ziet hem haarscherp voor zich. Qua uiterlijk waren Peter en hij een verschil van dag en nacht. Peter was met zijn donkere haar en geringe lengte, als twee druppels water zijn moeder. Hijzelf lang en meer naar blond toe, sprekend zijn vader. Desondanks waren ze als broers én vrienden voor eeuwig verbonden. Op klaarlichte dag knalden ze hem neer. Het leek een afrekening. Uiteindelijk bleek het om een zogenoemde vergismoord te gaan. Die stomme criminelen hadden de verkeerde te pakken. En dat was nou net zijn broer. Nooit waren de moordenaars van

Peter gevonden. Een grote schande. De wraakgevoelens die Oscar nog altijd heeft, drijven hem om zoveel mogelijk misdaden op te lossen. Dát geeft hem een vorm van genoegdoening.

Om de zaak van de mediaman voor eens en voor altijd af te sluiten, zegt hij hardop: 'De groeten, Conrad. Ik heb wel wat anders te doen dan verwende meisjes achternazitten.' Tevreden met zijn afgeleverde rapport over de laatste zaak en het feit dat hij voorlopig niets om handen heeft, haalt hij zijn schouders op en denkt: oké, vanavond nog even genieten van Amsterdam. Straks lekker bijkletsen met Fiona op het terras en morgen naar India. De komende weken zijn voor mij. Wat er ook gebeurt...

2

Washington, D.C.

Bloednerveus draait Jennifer Wilcox haar oude, citroengele Honda Civic de hoek om, H Street NW op, langs het Witte Huis. Ze heeft haast. Hevig geïrriteerd veegt de journaliste de donkere krullen weg die als uitgerolde wollen draden weerbarstig voor haar ogen hangen. Jennifer ziet niets anders dan de weg voor haar, gefocust als ze is op de bijeenkomst die ze gaat bijwonen. Eén geluk, ze kan veel sneller opschieten dan anders. Op zondag is het niet zo druk op de weg. Door de week is het verkeer in Washington, D.C. bijna niet om door te komen.

Haar hart klopt in haar keel als ze het appartement van Patricia nadert. Ze zijn zo verschillend. Patricia ziet er met haar achttien jaar uit als vrouw van de wereld, terwijl zijzelf als tweeëntwintigjarige nog een meisje lijkt.

Ze is laat. Te laat, doordat het overmaken van het contributiegeld naar de Majorian-club veel meer tijd in beslag nam dan ze gedacht had. Feitelijk had ze alles de dag ervoor willen regelen, maar het kwam er niet van. Misschien ook wel omdat het zovél geld was. Nog steeds kan ze zich kapot ergeren aan het belachelijk hoge bedrag. Vijfendertighonderd dollar voor een jaar contributie moest ze op de rekening van die club storten. Alleen maar om binnen te komen. *Je moet er iets voor over hebben*, had Patricia op arrogante toon tegen haar gezegd.

Jennifers baas bij de lokale tv-zender, LWTV in Washington, D.C., had haar op het hart gedrukt om met Patricia mee te gaan met het doel meer te weten te komen over de Majorian Movement, de eigenaardige sekte die zomaar uit het niets leek te zijn gekomen en waarvan alleen al in Amerika duizenden, vooral jonge mensen,

in de ban zijn. Een organisatie waarvan de clubleden zich totaal vervreemden van familie en vrienden en daarbij een hoogmoed uitstralen die bijna onwerkelijk is.

‘Het maakt niet uit wat het kost,’ zei haar baas nog geen week geleden tegen Jennifer en had het hoge bedrag zonder meer op haar rekening gestort.

‘Zoek uit wat ze daar doen, Jenn. Ga met die Patricia mee en let op wat die lui met hun volgelingen uitspoken, waardoor ze zo gestoord worden dat ze afstand nemen van hun ouders en andere familieleden.’ Ernstig had hij haar aangekeken. Boven zijn leesbril priemden zijn ogen, leek wel, tot in haar ziel, toen hij met zijn voorstel kwam. Zijn eigen opwinding was bijna net zo voelbaar als die van haar. ‘Binnenkort wil ik een item over die Majorians maken,’ had hij er bijna fluisterend aan toegevoegd.

Zelf, meer dan nieuwsgierig naar het reilen en zeilen van de Majorian-beweging, nam Jennifer de zaak maar al te graag op zich en was ze haar baas om de hals gevlogen, waarbij ze hem met een stralend gezicht op beide wangen kuste. Voor haar was het een fantastische kans om zich als journaliste te bewijzen, maar tegelijkertijd realiseerde ze zich wel dat ze de ellende van Patricia’s houding op de koop toe moest nemen.

Met een diepe frons van ergernis, zowel naar zichzelf toe als naar haar vriendin, slaat Jennifer 8th Street in en vraagt zich af hoe de bui van Patricia zal zijn. Zou ze weer zo’n rothumeur hebben als steeds de afgelopen tijd? Ze toetst het nummer in van Patricia en hoort tweemaal de toon overgaan.

‘Wat moet je, Jennifer?’

Door de vlijmscherpe tong van de ander krijgt Jennifer het gevoel alsof een mes regelrecht door haar lijf snijdt, een koude rilling loopt over haar rug, kippenvel verschijnt op haar armen. ‘O, eh..., ik wil...eh... even zeggen dat ik er bijna ben.’ Jennifer slikt. Ze beseft hoe respectloos haar vriendin haar behandelt. Van ingehouden woede begint ze te stotteren.

‘Wat? Sta je nog niet beneden? Ik wacht niet op je, ik ben zo weg.’ De stem van Patricia klinkt zo mogelijk nog ijziger dan daarvoor. Uit de hoogte voegt ze eraan toe: ‘Ik zei je dat je op tijd moest zijn, Jennifer Wilcox.’

Jennifer wil reageren, maar besluit haar mond te houden. Ze wil koste wat kost Patricia te vriend te houden, nu ze de kans krijgt om met haar mee te kunnen naar die sekte. Ze denkt: met Patricia is toch niet meer te praten sinds ze bij die Majorian-beweging is.

Als Jennifer aankomt bij de garage van het luxe appartementencomplex, drukt ze op de knop voor de receptie. Via de intercom wordt haar gevraagd wie ze is. 'Jennifer Wilcox, een vriendin van Patricia Conrad,' zegt ze gejaagder dan ze wilde. Direct gaat de slagboom open en rijdt ze ijlings de ondergrondse garage in.

In haast stalt ze haar auto en rent naar de lift. Maar als ze vlakbij is, komt Patricia de parkeergarage inlopen en zonder op of om te kijken spurt ze op haar eigen rode Maserati Grancabrio af.

'Pat,' roept Jennifer. 'Wacht op me! We zouden toch samen gaan?'

De jonge vrouw draait zich om, het zilverkleurige blikje met drank in haar hand glinstert door de felle lamp die er van boven op schijnt. 'O,' zegt ze met een kille blik in haar ogen. 'Ik zei je toch dat je op tijd moest zijn. Je bent te laat. Als je mee wilt moet je snel zijn.' Patricia – hyperslank, als een topmodel – trekt haar lippen ontstemd samen. Chagrijnig zwaait ze met de hand waar ze de grote Hermès-tas in vasthoudt en loopt haastig op de naaldhakken, die net als haar exclusieve tas diepzwart zijn, naar de sportwagen. Met haar andere hand gooit ze nonchalant het steile, blonde haar naar achteren, waar het zo goed als tot haar taille reikt. Ze plaatst haar lange benen in de lage wagen, waarbij het korte, groene jurkje, dat buitengewoon mooi kleurt bij haar zeegroene ogen, bijna opgetrokken wordt tot over de onderrand van haar billen.

Jennifer rent naar de rechterkant van de auto en neemt vlug plaats op de witleren stoel naast haar vriendin.

Patricia neemt onverschillig een slok uit het blikje drank en scheurt zonder iets te zeggen de garage uit op weg naar de bijeenkomst van de Majorians.

Ondanks alles is Jennifer blij. Ze kan mee. Straks wordt duidelijk waardoor die aanhangers van die Majorian zo idioot doen.

3

In de congreszaal, als ze eindelijk zitten, ziet Jennifer dat het al behoorlijk druk is. Er zijn aardig wat mannen, toch zijn er meer vrouwen. Enkele ouderen zijn aanwezig, maar over het algemeen zijn het jonge mensen. Aan de zijkant zit een man. Hij is jong nog. Ergens achter in de twintig. Hij valt haar op omdat zijn haar zo netjes zit. Perfect geknipt. Keurig in het pak is zijn hele uitstraling super schoon. De anderen dragen gewoon vrijetijdskleding. Behalve een paar kerels die eruitzien als een soort bewakers. Die lopen in kostuum. Even denkt ze: wat zit die knul naar me te kijken, en ook naar Patricia. Ze negeert hem verder.

Patricia zegt nog steeds geen stom woord tegen haar; ze doet net alsof Jennifer niet bestaat. De journaliste zelf houdt wijselijk haar mond.

In de verte staat een boomlange, blonde man met een snor die Patricia wenkt naar hem toe te komen. Meteen pakt het meisje haar tas op. Als gehypnotiseerd loopt ze naar hem toe en verdwijnt samen met de man door een zijdeur.

In de gauwigheid zag Jennifer de leegte in de ogen van haar vriendin en maakt ze zich zorgen. Jennifer mijmert. Hoe anders was het toen Patricia haar een paar maanden eerder meenam naar haar ouderlijk huis en zij samen met de butler, in de villa van haar ouders in McLean, thee zaten te drinken en verhalen ophaalden over de jeugd van Patricia. Slap hadden ze gelegen van het lachen toen Terence, de butler, op zijn typisch Britse, nogal stijve manier vertelde hoe Patricia als klein meisje was. Enorm verlegen, maar geweldig geestig. Terence zei dat Patricia als kleuter haar lange haar al had en de boel bij elkaar krijste als een angstig jong schaap, bang om geschoren te worden, wanneer er maar een schaar in de buurt

van haar mooie haar kwam. ‘Die lange haren waren u als peuter al heilig,’ zei de butler.

Als reactie had Patricia een beetje gegeneerd gelachen en gezegd: ‘Wat is daar nou mis mee, Terence? Ik mag toch lang haar hebben?’

‘Natuurlijk, miss Patricia, maar u verbaasde mij altijd. U was al zo’n dametje. Zo volwassen en toch nog zo’n baby,’ had hij vertederd gezegd.

Maar, denkt Jennifer, toen Patricia bij die Majorian-clan kwam en Majorian zelf als haar verlosser ging zien, was het over met de pret. Nooit werd er meer gelachen. Ze keerde zich af van haar familie en van haar andere vrienden en kreeg een nieuwe vrienden-groep. Toen was het gedaan met de praatjes in de keuken samen met de butler. Patricia werd hoogmoedig, liet zich laatsdunkend uit over Jan en alleman, maar vooral over haar ouders en vrienden. Het eens zo verlegen meisje veranderde binnen de kortste keren in een kille, afstandelijke en vooral hooghartige vrouw. Wat is er toch met haar aan de hand?

Jennifer wacht tot de bijeenkomst begint, maar wanneer Patricia na een tijdje nog steeds niet terug is, komt het onbehaaglijke gevoel weer dat ze had toen haar vriendin werd weggeroepen. Waar ging ze met die vent naartoe? Jennifer staat op om poolshoogte te nemen. Om zomin mogelijk op te vallen, maakt ze zich klein en verdwijnt stilletjes door dezelfde uitgang als ze Patricia, samen met die man, had zien gaan.

Zodra ze op de gang is, treft ze een aantal deuren aan, waarvan ze er een probeert te openen. De deurklink geeft gemakkelijk mee. Binnen ziet ze dat er wat bedden staan en opgestapelde tafels en stoelen. Onmiddellijk sluit ze de deur en opent de deur naar de kamer ernaast. Daar is het van hetzelfde laken een pak, alleen maar huisraad. Zachtjes loopt ze naar de overkant van de gang en opent ze een andere deur. Tot haar ontzetting ziet ze Patricia op een bed zitten met de aantrekkelijke, blonde man met de snor over haar heen gebogen. Nog twee andere mannen staan erbij. Eén van de mannen is kaal, hij heeft een mooi glad gezicht. De ander heeft dik, zwart haar. Zijn donkere wenkbrauwen lopen door boven zijn neus, die vrij plat is en er een beetje vreemd uitziet, alsof hij gebroken

is geweest. Alle drie kerels kijken geschrokken op als Jennifer in de deuropening verschijnt en nog net ziet hoe Patricia een injectie toegediend krijgt en vrijwel onmiddellijk achterovervalt.

Gejaagd sluit Jennifer de deur achter zich en rent weg, omdat ze weet dat ze iets zag wat niet de bedoeling was. Als een razende schiet ze naar de overkant van de gang, waar ze zich, hevig geschokt, in de kamer met de bedden en tafels verstopt. Voorzichtig zet ze de deur op een kier. Ze kijkt door de spleet en ziet vrijwel meteen alle drie mannen naar buiten stormen.

De kale zegt tegen de lange man met de snor: 'Die bitch heeft het gezien. Dat Conrad-meisje moet zo snel mogelijk vervoerd worden. Als die andere trut de politie waarschuwt zijn we de pineut. Het vliegtuig moet klaarstaan voor vertrek naar het eiland. We kunnen geen vertraging hebben. Mags heeft zijn zinnen op dit meisje gezet.'

4

Jennifers keel zit dicht van de zenuwen. Ze ziet de mannen de gang afzoeken, maar onverrichter zake terugkomen. Dan loopt een van de kerels in de richting van de deur waarachter zij staat. Vlug rent ze naar een diepe kast en verschuilt zich daarin. Maar wanneer de man de kamer binnenkomt, loopt hij regelrecht haar richting uit. Als hij bijna bij haar is, hoort ze de andere man ook de kamer binnenkomen. Hij zegt: ‘Die is allang weg, Flint. Je denkt toch niet dat ze zich hier verstopt? Heb je haar trouwens goed gezien?’

‘Ja, ze had donkerbruin, krullend haar. Ze mag niet ontsnappen. Ik heb haar hier nog nooit eerder gezien. Was ze met die Conrad-meid meegekomen? Dan moet ze net betaald hebben en kunnen we haar zo opsporen. Die griet gaat eraan. Geheid.’

Jennifer trilt over haar hele lichaam als de mannen de kamer verlaten. Ik ben erbij, denkt ze. Ik kan niet terug naar huis. Als ze me vinden, vermoorden ze me. Wat kan ik doen? Waar moet ik naartoe? Allereerst moet ik de ouders van Patricia waarschuwen dat hun dochter ontvoerd is, ze moeten het weten. Jennifer komt de kast uit en loopt zachtjes naar de deur. Nadat ze hem aarzelend heeft opengedaan, steekt ze haar hoofd naar buiten en zodra ze ziet dat de gang leeg is, rent ze via een achterdeur het gebouw uit, het parkeerterrein op. Snel holt ze tussen de geparkeerde auto’s door als ze plotseling een schreeuw achter zich hoort. Ze kijkt om en ziet dat één van de kerels haar ontdekt heeft en haar richting uitkomt. Meteen duikt ze achter een auto en rent gebukt tussen de naastgelegen auto’s door. Verderop kijkt ze door het zijraam van een auto en ziet ze ook de andere man aan komen rennen. Hij schreeuwt naar zijn maat. ‘Zag je haar?’

‘Ja, ze moet hier ergens zijn, maar ze ontglipte me, verdomme.’

antwoordt hij en loopt verder haar richting uit.

Als ze blijft zitten hebben ze haar zo te pakken. Jennifer kruipt over het asfalt, maar ontdekt dat ze het niet kan blijven volhouden op haar naaldhakken. Driftig schopt ze haar schoenen uit en neemt ze in haar hand. Wanneer ze opstaat om verder te hollen, voelt ze iets warms langs haar wang strijken. Op hetzelfde moment hoort ze een fluittoon, direct gevolgd door een klap en ziet ze de zijruit van een vlakbij geparkeerde auto versplinteren. Een hevige angst verlamt haar bijna. Ze beseft dat die kerels op haar schoten en dat het maar een haar scheelde of ze was dood geweest. Weer duikt ze naar beneden. De mannen weten waar ze zit. In paniek kijkt ze om zich heen en ziet vlak achter zich een grote, rode pickup truck geparkeerd staan. Gebukt strompelt ze ernaartoe en laat zich eronder rollen. Dan beseft ze dat het niet lang zal duren, voordat de twee mannen haar zullen vinden en kruipt weer onder de pickup truck vandaan. Aarzelend steekt ze haar hoofd boven de laadbak uit, maar kan haar achtervolgers niet zien en besluit verder te gaan. Ineens ziet ze dat de autodeur niet helemaal dicht zit. Ze trekt aan de handgreep. Tot haar opluchting kan ze het portier openen, waarna ze razendsnel in de auto klimt. Ze laat zich zo diep mogelijk zakken in de hoop niet ontdekt te worden. Zenuwachtig kijkt ze voor zich uit, als haar blik naar het contactslot onder het stuur wordt getrokken en ze het autosleuteltje erin ziet zitten. De eigenaar moet het vergeten hebben mee te nemen. Haar hart bonst, ze voelt het suizen in haar oren. Heeft ze een kans om met de auto de parkeerplaats te verlaten?

Wanneer ze een blik naar buiten werpt, ziet ze haar achtervolgers op een afstand van hooguit twintig meter. Jennifer realiseert zich dat ze direct moet handelen. Ze draait het sleuteltje om. Dankbaar hoort ze de zware motor brullend tot leven komen. Ze ramt de pook in zijn achterruit. Het lukt haar achterruit de parkeerplaats uit te rijden. Meteen ziet ze in de autospiegel de kerels aankomen. Ze zijn vlakbij als ze met gierende banden wegrijdt. Direct hoort ze het geluid van inslaande kogels in de carrosserie van de pickup truck en vrijwel tegelijkertijd verschijnen gaten in de achterraut. Ze bukt zo diep mogelijk, haar ogen komen nog maar net boven het dashboard uit. God, laat me hier levend weggkomen, bidt ze.

Dan ziet ze de uitgang van de parkeerplaats. Op hetzelfde moment beseft ze dat ze geen kaartje heeft om van het parkeerterrein af te komen. Uitstappen is geen optie, want dan is ze er zeker geweest. Onmiddellijk mindert ze vaart, maar als ze door de achterraut kijkt, ziet ze hoe haar achtervolgers in een donkerblauwe auto springen. Dat betekent maar één ding: ze moet dwars door de slagboom heen; een andere mogelijkheid is er niet.

Jennifer geeft gas. Wanneer de motorkap de slagboom met een harde klap raakt, vliegen de stukken alle kanten op. Meteen draait ze de auto naar rechts en drukt met haar blote voet het gaspedaal diep in, waarna ze zich met hoge snelheid tussen een serie rijdende auto's wurmt. Een paar automobilisten tillen verontwaardigd hun handen op en schreeuwen boos door het open raampje. Sommigen heffen hun vuist, anderen steken hun middelvinger op en claxonneren woedend.

De jonge journaliste is in staat om weg te komen, maar ziet tot haar verbijstering dat de donkerblauwe auto, een Chevrolet, haar volgt. Ze duwt het gaspedaal nog dieper in om extra vaart te maken en steekt een kruising over waar ze op een haar na een andere auto mist.

In haar achteruitkijkspiegel ziet ze dat de auto met haar belagers een van rechts komende automobilist schampt, maar toch kans ziet om door te rijden. Met de zenuwen in haar lijf gaat ze verder, terwijl ze links en dan weer rechts inhaalt, met haar achtervolgers vlak achter haar aan. Wanhopig zoekt ze een ontsnappingsmogelijkheid. 'Wat moet ik doen? Denk na, Jennifer, denk na,' schreeuwt ze. Plotseling jaagt een golf van adrenaline door haar heen. Ze trapt het gaspedaal nog dieper in en haalt de auto vóór haar links in. Dan snijdt ze dezelfde auto, net voor een splitsing door rechts af te slaan, in de hoop dat de mannen die haar volgen die afslag missen. De chauffeur van de auto, waar ze rakelings voorlangs gaat, toetert hard, maar ze heeft geen keus wil ze het overleven. Als een bezetene draait ze de grote auto G Street NW in en weet maar net een paar overstekende voetgangers te ontwijken. Hevig gestrest kijkt ze achterom. Tot haar opluchting ziet ze dat de mannen haar niet konden volgen.

Jennifer realiseert zich dat de grote rode pickup truck te veel

opvalt. Ze moet hem kwijt en ziet, tot haar geluk, pal voor de deur van Macy's warenhuis een parkeerplaats. Met een ruk naar rechts parkeert ze de auto in één keer. Gejaagd pakt ze haar schoenen van de stoel naast haar en doet ze aan haar voeten. Schielijk kijkt ze nog eenmaal achterom en ziet opeens de donkerblauwe Chevrolet van haar achtervolgers de hoek omdraaien.

Lees verder in het boek: *De Clan - Een Oscar Reiling thriller*

Reserveren in de boekhandel

ISBN 9789078923114 (paperback - 380 pagina's)

ISBN 9789078923107 (ebook)

Meer informatie op:

www.marcmarques.com

www.facebook.com/decrimefighters